

Поняті виконують в кримінальному процесі виключно засвідчувальну функцію, безпосередньої участі у процесі доказування не приймають. Проте забезпечення їх участі в розслідуванні пов'язане з цілою низкою проблем правового, організаційного та морально-етичного характеру, і створює значні труднощі для слідчого, враховуючи сучасний стан справ з довірою населення до дій правоохоронних органів, передусім – міліції.

Виходячи з вищевикладеного, можна стверджувати, що практичної віддачі участі понять при проведенні слідчих (розшукових) дій не приносить, як не сприяє захисту прав і свобод людини, об'єктивності доказування. На сучасному етапі розвитку суспільства, науково-технічного прогресу та правової системи України існують всі передумови для відмови якщо не від інституту понять в цілому, то від обов'язкової участі понять у кримінальному судочинстві.

#### *Список використаних джерел:*

1. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI / Офіційний вісник України від 25.05.2012 - 2012 р., № 37, стор. 11, стаття 1370.
2. Аленин Ю.П. Процессуальные особенности производства следственных действий / Аленин Ю.П. – Одесса: Центрально-Украинское издательство, 2002. – 264 с.

### **ДОСВІД НІМЕЧЧИНИ З ПРОТИДІЇ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА**

**Юраш Катерина Віталіївна**, курсант факультету підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та внутрішніх військ Національної академії внутрішніх справ

*Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент, начальник наукової лабораторії з проблем громадської безпеки навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів міліції громадської безпеки та внутрішніх військ Національної академії внутрішніх справ *Галай А.О.*

Проголошення 24 серпня 1991 року незалежності України відкрило шлях до створення самостійної держави. На даному етапі свого розвитку в світовому масштабі Україна є молододою державою. З огляду на відносно невеликий строк існування України як незалежної, правової, демократичної держави, їй бракує досвіду в вирішенні багатьох важливих питань з різних галузей діяльності, зокрема попередженні насильства в сім'ї. Тому доцільним є використання позитивного досвіду інших країн. Адже вивчення досвіду інших країн з вирішення проблеми насильства в сім'ї дозволить українським науковцям і практикам використовувати все позитивне із того, що вже розроблено, впроваджено та апробовано в цих країнах, а також утриматись від використання методів та підходів, які себе не справили.

Проблема насильства в сім'ї не є локальною, характерною виключно для України. Насильство в сім'ї не обмежується рамками певної політичної чи економічної системи. Цій проблемі пріоритетну увагу приділяє вся світова спільнота та владні структури держав. Масштаби проблеми насильства в сім'ї прикро вражають.

Для зміни сьогодишньої ситуації в Україні важливо використовувати все позитивне із вже розробленого, запровадженого і апробованого в інших країнах. Як так званої країни-орієнтира в даній роботі найефективніше використовувати Німеччину. Для цього є п'ять підстав:

- Німеччина вілігає активну роль у підтримці соціально незахищених верств населення за обсягами допомоги, що надається в галузі освіти, охорони здоров'я та пошуку роботи;

- Увага Німеччини вілігає значні кошти на дослідження домашнього насильства і розробку нових підходів до боротьби з ним. Наприклад для боротьби з насильством між інтимними партнерами (Beziehungen von Gewalt zwischen Intimpartnern) з 2005 по 2010 рік увага Німеччини вілігала 1435,75 млн. доларів, а для боротьби з насильством по відношенню до людей похилого віку членів сім'ї - 1,8 млрд. доларів США в 2000 році, с. 41-61

- В останнє десятиліття в Німеччині спостерігається стійка тенденція до значного падіння рівня всіх форм насильницької злочинності, включаючи вбивства. Рівень домашнього насильства також знижується по всій країні з 2000р.

- В Німеччині з 1 січня 2002 року діє закон про захист від насильства в сім'ї (Gewaltschutzgesetz)[2, с.45], який встановлює:

- Поліція або швидка допомога одразу ж після виявлення нападу насильства в сім'ї сприяють жінці (в т.ч. з дитиною) до "осередку безпеки", де їй зокрема § 5 с. 17/181.
- Роз'яснити їй права відповідальності кривдника та можливі подальші дії в напрямку позважання інциденту.
- Виявляють потреби в медичній допомозі, олязі груповому забезпеченні, відновленні документів, утриманні дітей та складають індивідуальний план допомоги.
- Наляють юридичні та психологічні консультації, проводять реабілізаційну роботу.
- особа, яка вчинила насильство в сім'ї повинна заплатити лім[3].
- Поліція має право вилазити кривдника із квартири та заборонити йому з'являтися там протягом 10 днів[4 с. 27].

Виходячи з вище сказаного Україні потрібно запозичити для себе:

- Необхідно отримання репрезентативних статистичних даних про число жертв домашнього насильства, види насильства і факторів, що його викликають. Така статистика - найважливіший крок на шляху до формування ефективної соціальної політики.
- Важливо зробити акцент на первинній профілактиці домашнього насильства. Це дозволить вирішити й багато інших соціальні та психологічні проблеми в суспільстві.
- Посилити організацію і підтримку дій міліції на місці сімейного конфлікту, ставити ці показники як один із критеріїв оцінки роботи міліції.
- Узгодити на нормативному та практичному рівнях механізм співпраці між органами та установами, відповідальними за протидію насильству в сім'ї.

#### *Список використаних джерел:*

1. Хазе Р. Что делать, если семейные между супругами перерастают в рукоприкладство // Европа-Экспресс. – 20 февраля 2006. – № 8 с. 416.
2. Gewalt in der Familie, Gewalt gegen Frauen in der Familie, Wien 2002, S. 45ff. pdf
3. Bericht zur Situation der Frauenhäuser, der Fachberatungsstellen und anderer Unterstützungsangebote für gewaltbetroffene Frauen und deren Kinder, с. 92; [Електронний ресурс] - Режим доступу: <http://www.osce.org/uk/ukraine/93319>
4. Gemeinsam gegen häusliche Gewalt: Kooperation, Intervention, Begleitforschung S. 27;
5. Steiermärkisches Gewaltschutzeinrichtungsgesetz (StGschEG, LGBl. Nr. 17/2005)lt, 2004, S. 17/18.

## **СУЧАСНА КРИМІНАЛЬНА СУБКУЛЬТУРА В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОРГАНІВ ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ**

**Федченко Марія Сергіївна**, студент навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ,  
*Науковий керівник:* кандидат історичних наук, доцент, доцент кафедри гуманітарних та соціально-економічних дисциплін навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ *Клименко О.З.*

Курс на побудову правової держави та громадянського суспільства, становлення нового, демократичного суспільства в Україні, якій притаманний розвій асоціальних субкультур, передбачає вихід країни із стану криміналізації, підвищення культурного рівня громадян (у тому числі і правової культури), зниження загального рівня злочинності, першочергову боротьбу із найнебезпечнішими проявами злочинності та криміногенним впливом на громадян, одним з яких є надзвичайне поширення норм кримінальної субкультури в суспільстві. Одним із симптомів духовного неблагополуччя нашого суспільства є значний ріст злочинності та проникнення кримінального світогляду і кримінальної субкультури загалом практично в усі прошки українського соціуму.

Органи внутрішніх справ України, що є частиною державної виконавчої влади, на сьогодні за своєю організацією та діяльністю не повною мірою відповідають вимогам соціально-політичної, економічної та криміногенної ситуації в країні. Натальною є проблема реформування органів внутрішніх справ України. Необхідність реформування системи МРС узгодження її із суспільними потребами й можливостями держави визначалася з перших років незалежності України й досить широко декларувалася [3]. Було розроблено